

บทที่ 6

การผันรูปคำนามกับกริยาในภาษามือไทย

จากบทที่ 4 - 5 เราได้ทราบว่าคำนามกับกริยาในภาษามือไทยมีความสัมพันธ์ทางรูปและความหมาย จัดได้เป็นประเภทต่างๆ ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงวิธีผันรูปสัณญาณกริยาเป็นนาม และกล่าวถึงคำนามกับกริยาในภาษามือไทยเปรียบเทียบกับคำนามกับกริยาในภาษามืออเมริกัน ดังต่อไปนี้

การผันรูปสัณญาณกริยาเป็นนาม ในที่นี้หมายถึงการเปลี่ยนแปลงรูปสัณญาณกริยา โดยอาศัยกฎเกณฑ์บางอย่างเพื่อสร้างสัณญาณนาม หรือกล่าวกลับกันคือสัณญาณนามเป็นรูปผันมาจากสัณญาณกริยาที่เป็นคู่กัน การผันรูปทำให้สัณญาณนามมีองค์ประกอบทางรูปบางอย่างองค์ประกอบต่างไปจากสัณญาณกริยาที่เป็นคู่กัน จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางรูปที่ต่างกัน ปรากฏว่าคำนามกับกริยาประเภทที่ 1 มีองค์ประกอบทางรูปต่างกัน 2 องค์ประกอบ แสดงว่าการผันรูปสัณญาณกริยาในประเภทนี้ใช้กฎ 2 ส่วน คือกฎที่เปลี่ยนแปลงองค์ประกอบการเคลื่อนไหว และกฎที่เปลี่ยนแปลงองค์ประกอบที่ไม่ใช้มือ ส่วนคำนามกับกริยาประเภทที่ 2 ซึ่งมีองค์ประกอบต่างกันเพียงองค์ประกอบเดียว แสดงว่าการผันรูปสัณญาณกริยาประเภทนี้ใช้กฎส่วนเดียว คือกฎที่เปลี่ยนแปลงองค์ประกอบที่ไม่ใช้มือ

เนื่องจากคำนามกับกริยาแต่ละประเภทมีจำนวนองค์ประกอบทางรูปต่างไม่เท่ากัน จึงเท่ากับมีจำนวนองค์ประกอบทางรูปรวมกันต่างกันด้วย คำนามกับกริยาประเภทที่ 1 มีองค์ประกอบท่ามือ องค์ประกอบทิศทางการเคลื่อนไหว องค์ประกอบตำแหน่งมือ รวมถึงทิศทางการเคลื่อนไหวรวมกัน รวมเป็นองค์ประกอบทางรูปรวมกัน 3 องค์ประกอบ ส่วนคำนามกับกริยาประเภทที่ 2 มีองค์ประกอบทางรูปรวมกัน 4 องค์ประกอบ คือเพิ่มองค์ประกอบการเคลื่อนไหวเพิ่มขึ้นอีก 1 องค์ประกอบ คำนามกับกริยาประเภทที่ 2 จึงดูคล้ายคลึงกันมากกว่าคำนามกับกริยาประเภทแรก เนื่องจากมีองค์ประกอบทางรูปรวมกันมากกว่า

6.1 สัณญาณกริยาเป็นรูปพื้นฐาน

ในการอธิบายว่าสัณญาณกริยาเป็นรูปพื้นฐาน ผู้วิจัยจำเป็นต้องแสดงให้เห็นว่าการทำสัณญาณกริยาซ้ำ [+ซ้ำ] หรือไม่ทำสัณญาณซ้ำ [-ซ้ำ] มีความสำคัญ เพราะการไม่ทำสัณญาณกริยาซ้ำ [-ซ้ำ] เป็นลักษณะที่บ่งชี้ว่ากริยาเป็นรูปพื้นฐาน อย่างไรก็ตามผู้วิจัยคำนามกับกริยาในภาษามืออเมริกันสรุปว่า สัณญาณกริยาที่ไม่มีการทำสัณญาณซ้ำ [-ซ้ำ] เป็นสัณญาณกริยาเกิดขึ้นทันทีทันใด และแสดงเงื่อนไข่ว่าสัณญาณกริยาเกิดขึ้นที่ทันใดจะใช้กฎทำสัณญาณซ้ำ [+ซ้ำ] ประกอบกับกฎยังอาการเคลื่อนไหว [+ยัง] มาผันรูปสัณญาณ แต่ผู้วิจัยพบ

ว่าสัญญาณกริยาที่ไม่มีการทำซ้ำ [-ซ้ำ] ในภาษามือไทยอาจเป็นสัญญาณกริยากินเวลาได้ด้วย ซึ่งปรากฏว่าแย้งกับเงื่อนไขในการผันรูปสัญญาณกริยาของสุพัลลาและนิวพอร์ด ดังนี้

สัญญาณกริยาในงานวิจัยจำแนกได้เป็นสัญญาณกริยากินเวลา (durative verb) และสัญญาณกริยาเกิดขึ้นทันทีทันใด (punctual verb) สัญญาณกริยากินเวลามีจำนวน 106 สัญญาณ คิดเป็น 68.38% ของสัญญาณกริยาทั้งหมด ส่วนสัญญาณกริยาเกิดขึ้นทันทีทันใด มีจำนวน 49 สัญญาณ คิดเป็น 31.61% ของสัญญาณกริยาทั้งหมด

เมื่อพิจารณาความหมายของสัญญาณกริยาร่วมกับการทำสัญญาณซ้ำ ตามแบบงานวิจัยคู่นามกับกริยาในภาษามืออเมริกัน (สุพัลลาและนิวพอร์ด, 1978) ผู้วิจัยพบว่าสัญญาณกริยาที่มีการทำสัญญาณซ้ำจำนวน 79 สัญญาณเป็นกริยากินเวลา ตรงกับที่สุพัลลาและนิวพอร์ดพบว่าสัญญาณกริยากินเวลาจะมีการทำสัญญาณซ้ำ แต่ผู้วิจัยพบว่าสัญญาณกริยาที่ไม่มีการทำซ้ำจำนวน 76 สัญญาณ มีทั้งที่แสดงความหมายกินเวลาและความหมายเกิดขึ้นทันทีทันใด ซึ่งต่างจากที่สุพัลลาและนิวพอร์ดพบว่าสัญญาณกริยาที่ไม่มีการทำซ้ำเป็นสัญญาณกริยาเกิดขึ้นทันทีทันใดเท่านั้น

สัญญาณกริยาที่ไม่มีการทำซ้ำ แต่มีความหมายกินเวลามีจำนวน 27 สัญญาณ และกริยาที่ไม่มีการทำซ้ำมีความหมายเกิดขึ้นทันทีทันใด 49 สัญญาณ ดังนี้

สัญญาณกริยา ทำสัญญาณซ้ำ			
ความหมาย : กริยากินเวลา (79 สัญญาณ)			
กวาด	ตัดด้วยซ้อน	ฝนตก	เล่นสเก็ต
กวาดคราด	ตักน้ำอาบด้วยขัน	พิมพ์คอมพิวเตอร์	เสียบ
กินไอศกรีมโคน	ตัดด้วยกรรไกร	พิมพ์ดีด	วาดภาพ
ขับรถยนต์	ตัดเล็บ	ฟันดาบ	สระผม
ขี่จักรยาน	ตัดหญ้าด้วยกรรไกร	เย็บจักร	ส่องกล้องส่องทางไกล
ขี่มอเตอร์ไซด์	ดำ	เย็บผ้า	ลับไฟ
พูดมะพร้าว	ตีตรา	โยกคันเกียร์	สีฟัน
ไขกุกญแจ	ถ่ายรูป	รถตำรวจแล่น	สีไวโอลิน
ไขประแจ	ถือกระเป๋านักเรียน	รถไฟแล่น	สูบกัญชา
แคะพั้น	ดูพื้น	ร้องเพลง	สูบบุหรี่
ฉีด สเปรย์ แต่งผม	ดูสนุ่	รีดผ้า	เย็บกระดาษด้วยเครื่อง
ชกมวย	ทอผ้า	ลบ	หนีบผ้า
ชงกาแฟ	ทาสี	ลบกระดาน	หมุนไขควง
เช็ดตัว	ทำงาน	ลูกเห็บตก	หวีผม

ใช้ไม้ปักชนไก่	นั่งชิงช้า	เล่นกระดานโต้คลื่น	หาบหาบ
ดูตมุ่น	ปอกกล้วย	ตีคิกตาร์	เหลาด้วยมิด
ตอก	ปอกมันแกว	เล่นบาสเก็ตบอล	เหลาดินสอ
ตะโบเล็บ	มัดด้วยตะหลิว	เล่นเปียโน	เหลาดินสอด้วยเครื่อง
ตักด้วยทัพพี	มัดหน้าด้วยแป้ง	เล่นวอลเลย์บอล	หุ้มทากรก
ตักด้วยส้อม	ปอกแห้ว	เล่นสกี	

สัญญาณกริยา : ไม่ทำสัญญาณซ้ำ			
ความหมาย : กริยากินเวลา (27 สัญญาณ)			
กรีดต้นยาง	เครื่องบินบิน	เติมน้ำมันรถ	ลิฟต์ขึ้น
กิน	งานบินบิน	ถักผมเปีย	เล่นตะกร้อ
ขุด	ต้นไม้โต	นุ่งโจงกระเบน	เล่นรถเด็กเล่น
เข็นรถ	ตีกอล์ฟ	รดไฟฟ้าเล่น	ส่องกล้องดูดาว
เขียนด้วยดินสอ	ตีปิงปอง	เรือดำน้ำแล่น	สามล้อแล่น
เขียนด้วยปากกา	เล่นฟุตบอล	เรือใบแล่น	อมอมยิ้ม
คุยโทรศัพท์	ตัดหญ้าด้วยเครื่อง	เรือแล่น	

สัญญาณกริยา ไม่ทำสัญญาณซ้ำ			
ความหมาย : กริยาเกิดขึ้นทันทีทันใด (49 สัญญาณ)			
กลัดเข็มกลัด	ตะเบ๊ะ	ยิงปืน	สวมแว่นตา
กางร่ม	ถือกระเป๋าสตรี	ยิงธนู	สวมหน้ากากกันก๊าซ
เขียน	นั่ง	รูตชิป	สวมสร้อยข้อมือ
จรวดพุ่ง	บีบคีม	เรียกสุนัข	สวมหมวก
จับแมลงวัน	ปีนขาสีฟัน	สวมเข็มขัด	สวมหูฟัง
จุดไฟแช็ค	ปอกมังคุด	สวมเครื่องช่วยฟัง	สวมแหวน
จุดไม้ขีดไฟ	ปิดประตูรั้ว	สวมต่างหู	ส่องกระจก
เอาะฝรั่ง	เป่านกหวีด	สวมถุงมือ	สะพายเป้
ซังตาซัง	เปิดประตู	สวมถุงน่อง	เสียบปลั๊ก
ชงชาถุง	เปิดหน้าต่าง	สวมผ้าขาวม้า	ใส่กลอนประตู
ดื่มน้ำ	เปิดหนังสือ	สวมผ้าถุง	ห่มผ้า
ตบยุง	แปะสก็อตเทป	สวมผ้าพันคอ	หมุนลูกบิดประตู
ตอกไข่			

เมื่อพิจารณาความหมายของสัญญาณกริยาที่ไม่มีการทำสัญญาณซ้ำจากตารางที่ 1 เทียบกับสัญญาณกริยาในตารางที่ 2 ซึ่งไม่มีการทำสัญญาณซ้ำเช่นกัน จะเห็นได้ว่าสัญญาณกริยาในตารางที่ 2 เป็นกริยาเกินเวลา แม้ว่าจะไม่มีการทำสัญญาณซ้ำ จึงสรุปได้ว่า

- (1) สัญญาณกริยาที่มีการทำสัญญาณซ้ำ เป็นกริยาเกินเวลา
- (2) สัญญาณกริยาที่ไม่มีการทำสัญญาณซ้ำ เป็นทั้งกริยาเกินเวลา และกริยาเกิดขึ้นทันทีทันใด

6.2 การผันรูปกริยาเป็นนาม

เหตุที่ผู้วิจัยเห็นว่าสัญญาณนามเป็นรูปผันจากสัญญาณกริยา เพราะเมื่อพิจารณาระหว่างรูปสัญญาณนามกับกริยา จะพบว่าสัญญาณกริยามีรูปหลากหลายกว่า คู่นามกับกริยาประเภทที่ 1 มีสัญญาณกริยา 10 แบบ คู่กับสัญญาณนาม 6 แบบ ดังนี้

สัญญาณกริยา	กฎผันรูป	สัญญาณนาม	
A : [+ซ้ำ +ต่อเนือง +ไม่ใช่มือ]		ก [+ซ้ำ +ยัง -ไม่ใช่มือ]	
B : [+ซ้ำ +คงท่ามือ +ไม่ใช่มือ]			ข [-ซ้ำ +ยัง -ไม่ใช่มือ]
C : [-ซ้ำ +ต่อเนือง +ไม่ใช่มือ]			
D : [-ซ้ำ +คงท่ามือ +ไม่ใช่มือ]		ง [+ซ้ำ +ต่อเนือง -ไม่ใช่มือ]	
E : [-ซ้ำ +ต่อเนือง +ไม่ใช่มือมาก]		จ [+ซ้ำ +ต่อเนือง -ไม่ใช่มือมาก]	
F : [-ซ้ำ +คงท่ามือ +ไม่ใช่มือมาก]			ฉ [-ซ้ำ +ต่อเนือง -ไม่ใช่มือมาก]
G : [+ซ้ำ +ต่อเนือง +ไม่ใช่มือมาก]			
H : [+ซ้ำ +ยัง +ไม่ใช่มือ]			
I : [+ซ้ำ +ยัง +ไม่ใช่มือมาก]			
J : [-ซ้ำ +ยัง +ไม่ใช่มือมาก]			

อาศัยหลักประหยัด (Economy principle) อธิบายได้ว่า รูปสัญญาณกริยา 10 แบบข้างต้นไม่ได้เป็นรูปผันจากการใช้กฎใดๆ แต่เป็นรูปพื้นฐาน (base form) เพราะหากพยายามอธิบายรูปสัญญาณกริยาด้วยกฎต่างๆ เท่ากับต้องอาศัยกฎจำนวนมาก ดังนั้นเมื่ออาศัยกฎเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบกริยาเคลื่อนมือ และกฎ

เปลี่ยนองค์ประกอบที่ไม่ใช้มือ ผันรูปสัญญาณกริยา 10 แบบข้างต้น จึงได้สัญญาณใหม่ คือสัญญาณนาม 6 แบบข้างต้น

สัญญาณกริยาแบบที่ (3), (4), (5) และ (6) รวม 61 สัญญาณ คิดเป็น 39.35% ของสัญญาณกริยาทั้งหมด ยังแสดงนัยสำคัญ เนื่องจากสัญญาณกริยาดังกล่าวไม่มีการทำสัญญาณซ้ำ [-ซ้ำ] แต่สัญญาณนามที่เป็นคู่กันกลับมีการทำซ้ำ [+ซ้ำ] แสดงว่าเมื่อสัญญาณกริยาไม่มีการทำสัญญาณซ้ำ [-ซ้ำ] จะใช้กฎทำสัญญาณซ้ำมาผันรูปสัญญาณกริยา โดยไม่คำนึงว่าสัญญาณกริยามีความหมายกินเวลาหรือไม่ ทำให้ได้สัญญาณนามซึ่งมีการทำสัญญาณซ้ำ [+ซ้ำ]

ในทางตรงข้ามหากอธิบายว่าสัญญาณนามเป็นรูปพื้นฐาน เท่ากับต้องใช้กฎไม่ทำสัญญาณซ้ำ มาผันรูปนามให้เป็นกริยาแบบที่ (3), (4), (5) และ (6) ซึ่งขัดกับสัญญาณกริยาแบบที่ (1), (2), (7), (8) และ (9) เนื่องจากสัญญาณกริยาดังกล่าวมีการทำสัญญาณซ้ำ [+ซ้ำ] รวม 48 สัญญาณ คิดเป็น 30.96% ของสัญญาณกริยาทั้งหมด

สำหรับคู่นามกับกริยาประเภทที่ 2 ซึ่งมีสัญญาณนามกับกริยาจำนวน 7 แบบเท่ากัน ทำให้เกิดข้อสันนิษฐานว่าคู่นามกับกริยาประเภทนี้อาจมีรูปสัญญาณนามเป็นรูปพื้นฐานก็ได้ แต่เนื่องจากองค์ประกอบที่ไม่ใช้มือในคู่นามกับกริยาทั้ง 2 ประเภทมีลักษณะต่างเหมือนกัน จึงน่าจะเป็นผลจากการใช้กฎเดียวกัน คู่นามกับกริยาประเภทที่ 2 มีสัญญาณกริยาคู่กับสัญญาณนาม 7 แบบ ดังนี้ ---

สัญญาณกริยา	กฎผันรูป	สัญญาณนาม
A : [+ซ้ำ +ต่อเนื่อง +ไม่ใช้มือ]	————→	ง : [+ซ้ำ +ต่อเนื่อง -ไม่ใช้มือ]
C : [-ซ้ำ +ต่อเนื่อง +ไม่ใช้มือ]	————→	ช : [-ซ้ำ +ต่อเนื่อง -ไม่ใช้มือ]
K : [-ซ้ำ +คงท่ามือ +ไม่ใช้มือ]	————→	ซ : [-ซ้ำ +คงท่ามือ -ไม่ใช้มือ]
G : [+ซ้ำ +ต่อเนื่อง +ไม่ใช้มือมาก]	————→	จ : [+ซ้ำ +ต่อเนื่อง -ไม่ใช้มือมาก]
L : [+ซ้ำ +คงท่ามือ +ไม่ใช้มือมาก]	————→	ฉ : [+ซ้ำ +คงท่ามือ -ไม่ใช้มือมาก]
E : [-ซ้ำ +ต่อเนื่อง +ไม่ใช้มือมาก]	————→	ฉ : [-ซ้ำ +ต่อเนื่อง -ไม่ใช้มือมาก]
F : [-ซ้ำ +คงท่ามือ +ไม่ใช้มือมาก]	————→	ด : [-ซ้ำ +คงท่ามือ -ไม่ใช้มือมาก]

เมื่อใช้กฎเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบที่ไม่ใช้มือเพียงกฎเดียว สัญญาณนามในประเภทนี้จึงมีองค์ประกอบที่ไม่ใช้มือต่างไปจากสัญญาณกริยา และจะเห็นได้ว่าสัญญาณนามประเภทนี้มีอาการเคลื่อนไหวมือ และการทำหรือไม่ทำสัญญาณซ้ำเหมือนกับสัญญาณกริยา เมื่อมีรูปแบบของสัญญาณนามกับกริยาเท่ากัน จึงมี

ความเป็นไปได้ว่าสัญญาณกริยาอาจเป็นรูปผันมาจากสัญญาณนามก็ได้ แต่จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบที่ไม่ใช้มือ ในคู่นามกับกริยาประเภทนี้ มีความต่างกันเหมือนกับองค์ประกอบที่ไม่ใช้มือในคู่นามกับกริยาประเภทที่ 1 สัญญาณนามจึงน่าจะเป็นรูปผันจากสัญญาณกริยา โดยใช้กฎเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบที่ไม่ใช้มือเช่นเดียวกัน

คู่นามกับกริยาประเภทนี้ทำให้เกิดคำถามว่าเหตุใดสัญญาณนามจึงไม่มีอาการเคลื่อนมือ และการทำสัญญาณซ้ำต่างไปจากสัญญาณกริยา เหมือนคู่นามกับกริยาประเภทแรก ซึ่งผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับรูปสัญญาณในประเภทนี้ว่าไม่สะดวกต่อการทำสัญญาณด้วยอาการซ้ำแบบยั้ง เพราะมีระยะเวลาการเคลื่อนมือยาว เป็นต้น สัญญาณนามที่ไม่ทำสัญญาณซ้ำ [-ซ้ำ] และมีอาการเคลื่อนมือเหมือนกับสัญญาณกริยาที่เป็นคู่กัน น่าจะเป็นผลจากการยกเว้นการใช้กฎเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบกริยาเคลื่อนมือ เนื่องจากรูปสัญญาณไม่เอื้อต่อการทำสัญญาณแบบยั้งซ้ำ

คู่นามกับกริยาทั้ง 2 ประเภท มีองค์ประกอบที่ไม่ใช้มือต่างกัน โดยสัญญาณนามไม่ใช้องค์ประกอบที่ไม่ใช้มือ [-องค์ประกอบที่ไม่ใช้มือ] แต่ถ้าสัญญาณนามใช้องค์ประกอบที่ไม่ใช้มือ สัญญาณนามจะใช้องค์ประกอบที่ไม่ใช้มือน้อยกว่า [-องค์ประกอบไม่ใช้มือมาก] ส่วนสัญญาณกริยาทุกสัญญาณใช้องค์ประกอบที่ไม่ใช้มือ การผันรูปสัญญาณกริยาทำโดยใช้กฎ (1) คือ

(1) ตัดหรือลดองค์ประกอบที่ไม่ใช้มือ

นอกจากกฎเกี่ยวกับองค์ประกอบที่ไม่ใช้มือแล้ว คู่นามกับกริยาในประเภทที่ 1 ยังมีอาการเคลื่อนมือ และการทำสัญญาณซ้ำต่างกันด้วย โดยสัญญาณนามส่วนใหญ่มีอาการเคลื่อนมือแบบยั้ง [+ยั้ง] ในขณะที่สัญญาณกริยามีอาการเคลื่อนมือแบบต่อเนื่อง [+ต่อเนื่อง] หรือแบบคงท่ามือ [+คงท่ามือ] และพบด้วยว่าหากสัญญาณกริยามีอาการเคลื่อนมือแบบยั้ง [+ยั้ง] สัญญาณนามจะไม่ทำด้วยอาการเคลื่อนมือแบบยั้ง [-ยั้ง] แสดงว่าอาการเคลื่อนมือแบบยั้งเป็นอาการเคลื่อนมือที่เกิดแบบสลับหลักในคู่นามกับกริยา การผันรูปสัญญาณกริยาประเภทที่ 1 ทำโดยใช้กฎ (2) คือ

(2) ยั้งอาการเคลื่อนมือ ยกเว้นเมื่อมีอาการเคลื่อนมือแบบยั้ง

สัญญาณกริยาประเภทที่ 1 จำนวน 61 สัญญาณไม่มีการทำสัญญาณซ้ำ [-ซ้ำ] แต่สัญญาณนามที่เป็นคู่กันมีการทำสัญญาณซ้ำ [+ซ้ำ] ซึ่งสัญญาณกริยาดังกล่าวอาจเป็นกริยาเกิดขึ้นทันทีทันใด หรือกริยาเกินเวลาก็ได้ และจากการสังเกตสัญญาณกริยาในประเภทที่ 2 พบว่าสัญญาณกริยาที่มีการทำซ้ำ [+ซ้ำ] หรือไม่ทำสัญญาณซ้ำ [-ซ้ำ] เหมือนสัญญาณนาม มักมีรูปสัญญาณที่ไม่สะดวกต่อการทำสัญญาณซ้ำ สัญญาณกริยาเหล่านี้จึงไม่ใช้กฎทำสัญญาณซ้ำในการผันรูป โดยสัญญาณกริยาที่มีระยะเวลาของการเคลื่อนมือยาว จึงไม่สะดวกต่อการทำสัญญาณซ้ำ การผันรูปสัญญาณกริยาประเภทที่ 1 ทำโดย

(3) ทำสัญญาณช้ำ ยกเว้นเมื่อคงระยะเคลือนมือยาว

สรุปได้ว่าคู่นามกับกริยาแต่ละประเภทเป็นผลจากการผันรูปสัญญาณกริยา โดยอาศัยกฎต่างกัน คู่นามกับกริยาประเภทที่ 1 ซึ่งมีองค์ประกอบต่างกัน 2 องค์ประกอบ อาศัยกฎ (1), (2) และ (3) ในการผันรูปกริยา ส่วนคู่นามกับกริยาประเภทที่ 2 ซึ่งมีองค์ประกอบต่างกัน 1 องค์ประกอบ อาศัยกฎ (1) เพียงกฎเดียวในการผันรูปกริยา

ในบทนี้ผู้วิจัยได้เสนอว่าคู่นามกับกริยาในภาษามือไทยเป็นผลจากการผันรูปสัญญาณกริยาเป็นสัญญาณนาม แม้ว่าสัญญาณนามจะมีองค์ประกอบทางรูปน้อยกว่า เพราะมีเฉพาะองค์ประกอบที่ใช้มือ [-ไม่ใช้มือ] หรือมีองค์ประกอบที่ไม่ใช้มือน้อย [-ไม่ใช้มือมาก] ในขณะที่สัญญาณกริยาทุกสัญญาณมีองค์ประกอบทางรูป 5 องค์ประกอบ แสดงว่าสัญญาณนามมีองค์ประกอบทางรูปน้อยกว่ารูปสัญญาณกริยา ทำให้น่าเชื่อว่าสัญญาณนามเป็นรูปพื้นฐาน แต่เนื่องจากผู้วิจัยพบว่าสัญญาณกริยามีรูปสัญญาณหลากหลายกว่าสัญญาณนาม ประกอบกับพบว่าอาการเคลือนมือ และการทำสัญญาณช้ำในสัญญาณนามเป็นผลจากการใช้กฎผันรูปสัญญาณกริยา คู่นามกับกริยาในภาษามือไทยจึงเป็นผลจากการผันรูปกริยาเป็นนาม

สถาบันวิทย์บริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย